

Životopis Heleny Tošerové

Helena Tošerová se narodila 1. června 1935 v Humpolci, Marii a Františku Dvořákovým. O pět let později se rodina rozrostla o dvojčata. Dospělosti se ale bohužel dožil jen jeden z Heleniných bratrů, Pavel, který žije v současné době v Praze.

Dětství Heleny Tošerové zasáhly události konce 30. let 20. století. Její první vzpomínky se vážou k všeobecné mobilizaci v září 1938, kdy její otec musel narukovat. Vzpomíná na obavy své maminky i na úlevu, když se otec po několika dnech vrátil, protože po Mnichovské dohodě byli vojáci staženi zpět. První školní léta poznamenala druhá světová válka. Budovu školy v Hradské museli žáci přenechat dívkám z Hitlerjugend, a tak se výuka přesunula do místních hostinců, například do Baronky. Učilo se nepravdělně a ve ztížených podmínkách. Na jaře 1945 válka skončila a Helena se svou rodinou sledovala, jak pod okny jejich domu ustupují němečtí vojáci. Oslav konce války se zúčastnila i na humpoleckém náměstí, kde spolu se spolužačkami v krojích vítala vojáky Rudé armády a rumunských jednotek.

Několik let po válce stála před rozhodnutím, kam zamíří na střední školu. Od dětství si přála stát se učitelkou v mateřské škole. V roce 1950 však výběr školy výrazně ovlivňoval třídní původ. Jelikož její otec byl živnostník a vlastnil truhlářskou dílnu, nemohla studium pedagogické školy vůbec zvažovat. Tuto situaci vnímala jako velkou nespravedlnost. Její otec přitom nebyl žádný velký podnikatel, zaměstnával pouze dva dělníky a několik učedníků a svou dílnu budoval vlastníma rukama a poctivou prací. Dodnes má schovanou tatínkovu účetní knihu, kde poslední věta zní: „Dneska se stěhuju, komunisti mi všechno vzali.“ Jednoduchá věta, ale nese v sobě ztrátu celoživotního díla.

Když neuspěla s přihláškou na pedagogickou školu, pokusila se dostat na školu sociálně zdravotní. Doufala, že by se později mohla přece jen věnovat práci s dětmi. Ani sem však přijetí nebylo jednoduché a pomohla až přímluva známé jejího otce. Během studia však došlo ke změně. Škola byla přeměněna na zdravotnickou školu s maturitou, protože stát potřeboval dostatek zdravotních sester, které by vystřídaly v nemocnicích sestry řádové. Helena byla touto změnou zaskočena, ale musela ji přijmout.

Součástí studia se tak stala i praxe na různých odděleních. Jedním z nich bylo i porodnické. Heleně se práce zde natolik zalíbila, že se rozhodla této specializaci věnovat. Proto se během prázdnin vydala do Hradce Králové, kde si osobně domluvila přijetí na školu pro porodní asistentky. Měla velkou radost, že se tak alespoň částečně přiblížila svému snu, pracovat s dětmi.

V Hradci Králové strávila dva roky, na které dodnes vzpomíná jako na jedny z nejkrásnějších v životě. Oceňovala kvalitní pedagogy, kolektiv spolužaček i praktickou výuku na porodním sále. Do maturity musela pod dohledem odvézt osmnáct porodů. Ten první si přesně vybavuje dodnes. Narodila se holčička, kterou rodiče pojmenovali po ní - Helena. Byl to okamžik, na který nikdy nezapomene.

Po maturitě v roce 1954 nemohla nastoupit do nemocnice v Humpolci, ale byla jí přidělena práce ve Vrchlabí. Znamenalo to odloučení od rodiny i velmi náročné začátky. První ubytování bylo nevyhovující, připomínalo spíše sklad a po posteli jim běhaly myši. Postupně se jí podařilo najít lepší podmínky v soukromí, kde navázala přátelské vztahy s majiteli. I po návratu domů v roce 1958 si několik let dopisovali, a dokonce je navštívila se svým budoucím manželem.

S Antonínem Tošerem, který byl úředníkem v dřevařském podniku, se seznámila na rybách u rybníka Struhovec nedaleko Záhoří. Jejich vztah se postupně rozvíjel a v roce 1958 uzavřeli sňatek. Po

svatbě bydleli pět let u jejích rodičů, poté se přestěhovali do vlastního. Narodily se jim dvě děti, dcera Jana a syn Petr. Jana šla ve šlépějích své maminky, vystudovala zdravotní školu, žije v Praze a má dceru a syna. Petr se vyučil a celý život pracoval v Silonu v Plané nad Lužnicí. Po mateřské dovolené se Helena vrátila na porodnické oddělení v Humpolci, kde pracovala až do roku 1982, kdy byla porodnice zrušena. Následně nastoupila do nemocnice v Pelhřimově, kde působila až do odchodu do důchodu.

Listopadové události roku 1989 prožívala spolu se svým bratrem, který byl v tu dobu u nich na návštěvě. S obavami sledovali zprávy z Prahy, kde byl její synovec mezi studenty na Národní třídě. Naštěstí vyvázl bez zranění. Helena se později sama účastnila demonstrací v Humpolci. Vzpomíná na silné emoce, naději i víru ve změnu. Přestože pozdější vývoj přinesl i zklamání, jedno zůstalo – svoboda, které si hluboce váží.

Dnes byste paní Heleně její věk jen těžko hádali. Stále je aktivní, tvořivá a plná energie. Ráda čte, věnuje se ručním pracím a pravidelně navštěvuje centrum pro seniory Astra. Ráda se také účastní různých akcí a exkurzí, které organizuje domov seniorů SeneCura. Největší radost jí však přináší rodina. Setkání s blízkými jsou pro ni tím nejcennějším.